

72

כִּי הָא דְרִחֵב רַבִּי וְאִמְר אִמְר לְחֻמֵּי אֵת
הַזֶּה וְאִמְר לְחֻמֵּי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל רַבִּי יוֹסֵף
אֲבָא הַתָּמִיד לְחֻמֵּי אֵת הַזֶּה וְאִמְר אִמְר
הַזֶּה וְקָם אֲבִי רַב פַּאז * בָּא וְדִרְא כְּמֵה
מִחֻמֵּי אֵת הָא הֵן שְׂאִילֵי רַבִּי יוֹסֵף הָא
כְּמֵה וְיִוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל
רַבִּי יוֹשֵׁב וְדִמְכָּל מִקּוֹם אֲבוּתוֹ וְהִלְכָּהּ
וְיִוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי וְקִמְר כְּבֵר הָיִיתָ וְקָם אִמְר

החמה : המדד להשקיע את העונן .
מפני הכוח : זקן . ר' יוסף : ממלא
מקום הרוחני . גדול הכבוד : היה
כסוף ויושב לפני רבי . מפני כבוד
הנביאות ולא היה מזהר לפניו אפי' אם
היהוה הימנו : כבוד זקן .
גדלו וגבורתו : עליו : השקיעו לי עונן

ביאור הגמרא דף נא.

אעפ"י שכבוד נשיא הלבב ביותר ואין לו לדחות הוראתו אחר שהוא חכם. אלא א"כ בראיה ברורה ראוי לו להניח מקום לגדולי החכמים בענין הוראה אעפ"י שכפופי' לפניו בישיבתו מצד נשיאותו המצטרפת עם חכמתו מעשה ברבינו הקדוש שהיה אוסר להטמין את הצונן ואמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוסי אבא התיר להטמין את הצונן ואמ' לו כבר הורה זקן.

28

[illegible]

*משמחב לה רבי לרבי ישמעאל רבי יוס' רבי חמא בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו לשבועה לידך תביאה לדי בי אתא א"ל בעי מינאי מילתא בעא מינאי בלמך בעד שאני בדוק לה ותתתי בקפסא ולמדי מצאא עליו אמר לו רבדרי אבא אמר לו רבדרי רבי יאסא לי אמר רבי יאסא לך א"ל כדברי רבי יאסא לי אמר רבי ישמעאל וכו' שאומרים עליו דאדם גדול הוא הוצק מנחין דברי הרב ושימין דברי תחלמד וכו' המא בר ביסא סבר רבי דבי מתיבחה לא ושביי ברנאקמה ומהדי שמעתתה מאי רבי וסאי רבי יוס' אמר

הוספי הרא"ש

דוקא : בנדיקד דני
דוב * היסה האסניק
ב' זה בדר אלו היה
ר' זיס קיס נפוק דרוב
לעז * פארט רעכט
מפני נבדו נדאטו *
ד'ת משרט דלאק
נחמנ ר' ביחר
כעלסה דאס היבה
כדוב התלמ' ידים
דאסרני רבא דעדיד
רנב נסה וסערדן שס

רבה קשה הסתורן שמעתיה ברוביהן בני כלום הרבה לחדו מרבותי ומהלכתי יחד מכלל :

האומר

זה רחל לומר הלכה כר' יוסי.
 ר' הוא דאמר הלכה כר' יוסי.
 דאמר מילי לא מימסרן לשלוח
 כמפורש בבבלי וקטיו ליה הא
 רבי מאיר ור"ה פליגי עליה :
 אל שלח רחמי. הלו רחמי
 רחמי הייתי יודע מה הוא שיהיה
 טועה טעם לבד דבריו : רבי.
 כשהיה רוצה להשיב על דברי
 ר"א אמר הן גלובים הן דבר
 פנים להקשות על דברי ר"א :

מה ראו לומר הלכה כרבי יוסי. הוציל ומכריו

רבי חילל בר וולם בעא
קומי רבי מה ראו לומר הלכה בר' יוסי אמר
ליה שלא ראתיו. רבי כד הוה בעי פקטייה על
דרבי יוסי אמר אנן עליבייה מקשיא על דרבי
יוסי. שבשם לבין קדשי הקדשים לבין חולי
הולין כך בין דורינו לדורו של רבי יוסי. אמר
רבי ישמעאל בי רבי יוסי בשם זבין זהב לעפר
כך בין דורינו לדורו של אבא.

מקוקן עליו : שלא רחמינו . כלומר שלא רחמי אמת והוא לא רחמינו . נחוק שמו : כד הוי כפי . אחד מן החכמים להקשות על דברי רבי יוסף : אכן . העלולים רוצים להקשות על דבריו : כי כשם שבין זהב לשכר . זה הפלגה ביותר מבין קידש לחול שהעשר אינו נאכל לכלום :

קלו

תניא רבי רבי ישמעאל בר' זסי אמר משום אביו ארבע
מאות שנה^א וארבע צאן תחת השם תניא אמר רבי *אלמלא דבריהן דרבי
תורה דברי כרית קבלה אן דרבי בריי שומעין וכל שכן שדבריהם דרבי
קבלה ודרבי בריי דרבי תורה

והיינו דאמר רבי כמה גדולים מעשי חייא אמר להו רבי ישמעאל ברבי יוסי אפילו כבוד אמר לזו אין אפילו מאבא אמר ליה חס ושלום לא תהא כזאת בישראל.

אסדי. למדו זה את זה סדרו : לא תהא כזאת בישראל. לא תהא כזאת בישראל.

אין חנה ככה : אין אפילו מלכה ט'.
לכשר שאל אין על כל הענין דלמדין
בסוף סטה משמת רבי בטלה ענין
ויראת חטא דהא מליט ברבי עדיפא
לפילו מדר' יוסי דלמדין בפ' כל כחבי
ל' יוסי מימי לא הסתכלתי במילה שלי
אויי והא למדו ליה לרבי מלי עטמא
קדו לך רביס הקדש ט' ברבי מלחא
לחריבא דוס ביה שלח הכניס יד תחת
לכנמו : באתר הקוקן לטורא ט'.

הנושא את האשה פרק שנים עשר כתובות

206

והיינו דאמר רבי כמה גדולים מעשי חייא אמר להו רבי ישמעאל ברבי יוסי אפילו כבוד אמר לזו אין אפילו מאבא אמר ליה חס ושלום לא תהא כזאת בישראל.

מלכה לא לרד' לנח למחא : לא תהא
כדבר דוס כשראל. כלומר טלח
לומר כדבר זה לשלם : כדון כדלוק.

ישראל קדושים

42

לפמיש בשבת [גיא אין] דאלמלא ר' יוסי קיים הי' כפוף ויושב לפני רבי רק דמחבבין זאי' ובתוס' שם בשם ר"ת דאח"כ הגדיל. ונימא דגם לענין הקדושה כן. ומיש בכתובות [ק"ג סע"ב] אפי' כמך אין אמר ר'י בר'י אפי' מאבא א"ל לא תהי' כזאת בישראל. י"ל ג"כ לכבודו ולחבבו ומשום ענוותו אמר ע"ע דממנו אין. מ"מ נוף הדבר אמת דיש דורות שהוא כן ודוהמ"ד הגדול מכל הדורות היא כק"ק נגד כל הדורות כולם ואף הוא עדיין אינו כלום נגד דורו של משיח. שאז יבורר הקדושה דכל נפש פרמי ישראל. דאז יהי' תכלית תוקף הקדושה שאפשר לסין האנושי שישג שמשם ילכו לעוה"ב וא"א להשיג מדרגה יותר וכמ"ש בפ' שואל ע"פ ימים שאין בהם חפץ אלו ימוה"ם שאין בהם כו' ויהי' שנובה ונתי' ונראה זה ב"ב.

כצד שורש נפשו. והיינו שמי שהוא ממדרגה האחרונה אפי' יוכך נפשו ויבורר עצמו עד שיגיע לשלימות הקדושה שלא יכוין לגרמי' ולהנאת עצמו. היינו כפי מדרגתו לא נחשב זה הנאת עצמו ולגבי דידי' הוא תכלית הקדושה. אבל לגבי מדרגות הגדולות ממנו זה נחשב כחול כי הרבה מדרגות קדושה יש לאין קץ. ואפי' מי שהוא במדרגת ק"ק באותו דור היינו כפי מדרגת אותו דור ואפשר עדיין שיהי' כחולי חולין לגבי דור אחר וכדאי' בירוש' סופ' דנישין רבי כד היה בעי מקשיי' אדר' יוסי אמר אנן עליבייא מק' על דר'י שכשם שבין ק"ק לחולי חולין כך בין דורינו לדורו של ר"י. ואף ד"ל שהוא דרך עניויות ולחבבו לבר

אליהו: לו דלמא רבי יהודה נמי
כדי סבר לה ומתניין רבי יהודה
נמי ויהי דלא אמר רבי יהודה
וסבר לה כדבי אורחא דמלחא שיק
די למחר רבי יהודה וסבר לה כר
יהודה רביה ולא למחר רבי יהודה
היא וסבר לה כדבי תלמידה: דוקא

אמר רב יוסף רבי היא וסבר לה כר יהודה
אל אבי דוקא קאמר רבי סבר לה כר
יהודה אבל רבי יהודה לא סבר לה כרבי
אי דלמא כדבי סבר לה כרבי יהודה
אף רבי יהודה סבר לה נבי כרבי יהודה
אורחא דמלחא קרני לביטוי תלמוד
סבר לה כרביה אל אן דוקא קאמינא רבי

קדן העדה מקום שנהגו פרק רביעי פסחים כו 51

דאיך בא בני מיישא
קיבלו עליהן שלא לפרש בים הגדול. אתון שאלון
לרבי אמרין ליה אבותינו נהגו שלא לפרש בים
הגדול אנו מה אנו. אמר להן כביון שנהגו בהן
אבותיכם באיסור אל תשנו מנהג אבותיכם נוחי
נפש. ואין אדם נשאל על נדרו. תכן משגדר
נשאל ברם הכא אבותיכם נדרו. כל שכן יהו
מותרות א"ר חנניה לא מן הדא אלא מן הדא.
ר' תלמידה דר' יודה הוה דר' יודה אמר אסור
לפרש בים הגדול

בני מיישא. שם מקום
והיו מחמלה דרים במקום אחר ונהגו שם איסור שלא לפרש בים
הגדול דלפעמים לריכין לחלל שבת: אט מה אט. מי ממוייבין
גם אהמנו לנהוג איסור הו לא: ופריך ואין אדם נשאל על נדרו.
בממיה לא יהא אלא שגדרו כן שלא לפרש בים הגדול ועמה
רוזים לחזור וכי אינן רשאים לעשות כן: ומשני תמן. צמד
מי שגדר הוא נשאל עליו אצל הכה הכה לא נדרו אלא אבותיהם:
ופריך כל שכן יהיו מותרים. לישראל על נדרן שהרי הם לא נדרו והא
אחרים עליו: ומשני לא מן הדא. לא מפני שנהגו אבותיהם צו איסור אמר להם ר' אלא מטעם זה אמר להם: ר'
תלמידה של ר' היה. ור' סובר דמן הדין אסור לפרש בים הגדול:

ודאי דממר הגדר שגדר האדם בעלמא ממה שאסרו
אסור אמר להם ר' אלא מטעם זה אמר להם: ר'

הקורא למפרע פרק שני מגילה ב

ר' יהודה מבשר בקבן: (ד"תניא) אדיר
יהודה קבן הייתי וקרייתיה למעלה כרבי
פרפן וקבני בלוד אסור לו אין כביאין
ראה מן הקבן תניא אמר רבי קבן הייתי
וקרייתיה למעלה כרבי יהודה אסור לו אין
מביאין ראה מן הסתור וליכח ליה אן
מביאין ראה מן הקבן והא ועוד קאמר ליה
הדא דקבן היית ועוד אפילו גדול היית
אין כביאין ראה מן הסתור: מרתני אין

הבשר: ר' יהודה שקבן לפני
הוא כמחיר את הקבן ואין לו לביא
בזה מטעם שהרי רבים תלפון עניו:

רסיסי לילה נו 111

אבל רבי ס"ל דמכפר לשאין שבים לגמרי
היינו אף שלא ע"י מדרגות היחיד ששז.
והייט דידוע דלעולם הגמר מעשה הוא ציד
של הש"י וכמ"ס (צרכות נג:) הכל ציד
שמים חוץ מיר"ש ויראה הוא תרעה לאעל.
לגו מהימותא (זה"ל יא צ) היינו השתדלו
האדם בכניסה לקדושה. אבל גמר הכניסה
זהו ציד"ש שאלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול
לו (סוכה נב:) ויוה"כ"פ הוא גמר הכניסה
אין יד האדם שלטת שם ועכ"ל וכל אדם לא
יהי צדו לו לכפר בקודש לפי שאין צד שייכות
להשתדלות אדם. ולכן לר' ענינו של יוס
מכפר בלא השתדלות אדם כלל כי הארת
אותו יוס הוא דהכל ציד שמים. וזהו שאלת

העולם כולו. ולא ימלט העולם בשום דור
מיחיד ששז ציוה"כ"פ שהוא העומד בלוחו
דור במקום כה"ג הנכנס לק"ק היינו ששז
לגמרי עד אל ה' וגו' כי ירבה לסלוח היינו
לכל ישראל. וענינו של יוס מכפר עד"ל אף
למי שלא שז (שבועות יג.) כמשכ"ח דעכ"פ
עלם לבו קשור בהש"י. וכל נפשות מישראל
קשר אחד וכאשר נקשרה נפש אחד מישראל
לגמרי צו ית' הרי ממילא נמשך הכל עמו
כמשך בקנה החבל שנמשך כל החבל עמו.
ויעקב חבל נחלתו ראשו א' קשור למעלה
בזרעו של יעקב החקוקה בכמה"כ וראשו
המתחנן הוא נפשות פו"י היותר גרועים.
וכן הוא הולך ממדרגה למדרגה. ויוה"כ"פ
שמעורר היחיד ששז להיות נכנס אל ה' לבית
ק"ק ממילא נמשך כל החבל עמו בהתעוררות
השובה ועלי' למעלה כל אחד לפי ערכו
ומדרגתו וממילא נמשך כפרה גם להם.
ופלוגתה ר' וחכמים אי מכפר גם לשאין
שבים היינו בכפרה גמורה שלא כפי הראוי
מלד היחיד ששז שצוה הכל מודים דיש
מחילה לכל העולם כולו. אבל זה הלוי כפי
כח תשובתו היינו כפי כח משיכותו החבל
למעלה. ומשית שהוא יהי תכלית מדרגת

ספר רסיסי לילה

וגלה אלו קנאמם דברי חלומות
דבריו דברי אלהים חיים. אשר מפיהם. אט חיים
שנשאר לנו ברכה. ונמנה בגני כתיב הקדש שכתבם בכתר
וזהו טעמם תחת חותמו של הכהן הגדול
היה כבוד קדושת ארבעה זמנים. עד התורה. כד
מקרא. נהרין לי שביל דשמיא כשביל דארעא. נבר די רח
אדוק קדשין ביה. באר עני יראל.
רבי צדוק הכהן וצוקלדה מלובין
בן הרב ר' יעקב הכהן וצד אבד דקק קדושת.
אורה לך בכל לב סודאני דר' הלל. חבתי ליהת כחזק בקדש ולתוצא
לאור קולם זה הספר השלישי. וזהו גם חלילה לאור יופם. לחארי לט חסכת
עורח חסכת לרלה. וכן נובה לחצא לאור יתר חבורי חקודים כנגלות
וכחמיות. והאיר קדושה ולבם כל ישראל. חבות קדושת תורתו ודקדקו יעסד
לי שמשע ביה דשמיא ובסיל דקלמא וכן לכל הוועים כחפס חות טובה
לראות בשרה בוחבת דין ירהלים אסן.
כ"ד המעקב והשביא לנהי ברך דוד הבין חתן ותרע והח"צ הערובת.

אגלי טל

חלק ראשון

כולל ביאור הלכות מאת עשרה מלאכות שבסדר הפת
תולה עמם מלאכת גזח שזומה באיזה ענינים למלאכת קוצר
שחברתי בענין הדברים שנתחדשו ע"י בענינים אלו בחסד ה'
המלמד תורה לעמו ישראל

אנא זעירא ולא מן תברא

אברהם בליא הרב מריה זאב נחום הלוי
חופיק סאכטשאב יעא

הקדמה

ס"ל מצות אין צריכות כוונה. מ"מ יש להוכיח דרב סובר מצות אין צריכות כוונה. דהנה בדבר
שאינ מתכוין דמתייר ר"ש. קאמר הש"ס פסחים כ"ה: דר"ש אויל בתר כוונה. ומכלל דר' יהודה
דאמר דבר שאין מתכוין אסור הטעם דלא אויל בתר הכוונה רק בתר המעשה. וממילא דה"ה
לגבי מצות ר' יהודה יסבור מצות אין צריכות כוונה. כמו שדימו מצוה לעבירה בענין נהנה. והנה רב
בר' יהודה ס"ל דדבר שא"מ אסור כבש"ס שבת כ"ב. מ"א: עיי"ש לבד במתעסק דאין מתכוין כלל
להמעשה. וממילא לדידי' מצות אין צריכות כוונה. וכשידע דדבר זה הוא מצוה אף שאין מתכוין למצוה
יצא. וע"כ שפיר קאמר לעולם יעסוק בו' ובמצות שלא לשמה. אבל למה דפסק הרמב"ם מצות צריכות

צפנת צפנת בחקתי כו פננת רנא

צפנת פננת

על התורה

ו. והשבתי חיה רעה מן הארץ.

שב, פרק ב', א: ר' יהודה אומר, מעבירים מן העולם. ר' שמעון אומר,
משבייתן שלא יזיקו.

הנה בתו"כ פרשת בחוקותי על קרא דוהשבתי חיה כו' מביא שם
פלונתא דר' יהודה ור"ש אם ההשבתה ר"ל כמות הדברים, וס"ל לר' יהודה
זאזיל לשיטתו כי דאין ביעור חמץ אלא שריפה, ר"ל דצריך שלא תחא
הכמות, וכמבואר בירוש' פ"ב דפסחים יג השבתה שיהא בלא יראה כו',
אבל ר"ש ס"ל דהשבתה הוי ג"כ ביטול איכות הדבר*.

מאת

דבינו יוסף ראזין זצ"ל

מתוך כתביו קדשו על שולי החומש שלו

ומספריו הנרפסים

קמז החכמה הפנימית

אמנם רבי שמעון המיוחד בהלכה, שדורש טעמא דקרא נה.
הוא בעל כתר שם טוב נט, שהשם הוא טובו, טיבו, מהותו של הדבר,
גופו של דבר. לפיכך לר"ש, שחיטה שאינה ראויה לא שמה
שחיטה. וכן מלאכה שאינה צריכה לגופה פסור, בשבת.
כי הצורך, שהמלאכה נעשית בשבילה, הוא גוף המלאכה, כדברי אחד
מבעלי התוספות זא. והיסוד, מלאכת מחשבת אסרה תורה נב,
מלאכה המאוחדת במחשבת.

וכן לר' שמעון, כל העומד לזרוק כזרוק דמינא
שהמחשבה לעתיד, הנסתר, כאלו היא בפעל, נגלה. הנסתר והנגלה כאחד.
וכן בזהר, בנסתרות, רשב"י כל מילוי באתגליא זה
הנסתרות כנגלות.

נמצאנו למדים, לר' שמעון, המחשבה, הנסתר, מאוחדת במעשה, הנגלה.
הנסתר והנגלה כאחד.

קול הנבואה

ההגיון העברי השמעי

מאת

הרב דוד כהן

כה. יבמות סג, קדושין סה, ב"מ קטו, ובכ"מ, ר"ש דדריש טעמא דקרא. וגיטין מט.
ר"ש היא דדריש טעמא דקרא, ומה טעם קאמר, ותודיה ור"ש, פליגי היכא דאיכא
נפקותא לדינא.

כס. מס' אבות פ"ה, רש"א ג' כתרין הם, וכתר שם טוב על גביהם, ואינו אומר
כתר רביעי, כקושית המפרשים, אלא שהוא כולל שמות כל הכתרים, טובם ומתותם.
ל. בבא קמא עא ועו, חולין פ ופה, שמעינן ליה לר"ש דס"ל שחיטה שאינה ראויה
לא שמה שחיטה.

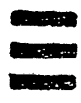
לא. שבת צד, ותודיה ור"ש פוטר, נראה לר"י, כי הצורך שהיתה מלאכה נעשית
בשבילו במשכן, הוא גוף המלאכה ושרשה. והגיהו, גוף (איסור) המלאכה, וא"צ.
לב. ביצה יג, מלאכת מחשבת אסרה תורה, ופירש"י, שהיא מלאכת אומנות,
ועוד בכ"מ. ובה ההבדל בין השמות מלאכה ועבודה. וכן רלב"ג, פירוש התורה, פ' יתרו,
כי מגדר המלאכה שיכוון בה תכלית ותועלת, ולזה כל המקלקלין פטורין, בשבת, כי אין זה
נכנס בגדר המלאכה. וכן רנה"ו, אמור כג, ג' הבדל בין עבודה ומלאכה, שהיא מעשה אומן,
והתורה אסרה המלאכות ולא העבודות. ואחריו ר"צ מקלנבורג, בס' הכתב והקבלה,
פ' ויקהל לה, אמר רנ"ו, יש הבדל בין עבודה ומלאכה, והאריך בזה.

גם ר' שמשון רפאל הירש, בפירוש התורה, שמות כ, י. מלאכה אין משמעותה עבודה
אלא יצירה, דבר נוצר, התכלית של פעולה, מלאכת מחשבת, הצרה צורה לחומר,
והצורה פרי המחשבה נחשבת למלאכה. לפי המובא מאת הרב ד"ר אהרן נויבירט,
בס' ישראל ושבתו, פ"ב, ירושלים תשכ"ד.

לג. פסחים יג, ב"ק עו, ובכ"מ.

לד. זהר ח"ג סא, ושם, עליה כתיב, פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

הפעיו

כתב עת מוצא לאור על ידי
מוסד יצחק ברייער
של פועלי אגודת ישראל

בס"ד ירושלים תמוז תשד"מ • כרך כד, גליון ד •

הרי בעוד מקום¹¹ משתמשת התורה בפועל "להשבת", "אך כיום הראשון
תשבתו שאור מבתיכם". אם רבי יהודה מפרש את ההשבתה שם, אין ביעור חמץ
אלא שריפה, ר"ל כמות הדברים; חייב הוא לפרש את השבתת חיה רעה באותה
צורה — השבתת הכמות, החומר. אבל רבי שמעון, רוח אחרת עמו. אין התורה
מתכוונת לביטול חומר, אלא לביטול איכות הדבר. הוא הולך בשיטת החכמים¹².
"אף מפרר וזורה לרוח או מטיל לים". פירורי חמץ אלה, מבחינת החומר — בבדיקת
מעבדה ביאולוגית, נשארו כפי שהיו. אבל לשיטת רבי שמעון העיקר הוא היחס
לאיכות הדבר. אם יעודו האיכותי של החמץ בטל, כבר קיים את מצות "תשבתו".
וכן בעקביות מסביר ר"ש את השבתת החיה הרעה. זאב ונמר יהיו, אך לא יזיקו.
אין עוד חיה רעה!

קשה להתאפק, ולא להמשיך הלאה בדרך הגאון הרגאצ'ובי. לא רק בשני
מקומות אלה משתמשת התורה בפועל ש.ב.ת. "ויום השביעי שבת לה' אלקיך לא
תעשה כל מלאכה"¹³. וגם שם חולקים ר"י ור"ש!

החופר גומא ואינו צריך אלא לעפרה¹⁴ עושה מלאכת החפירה (תולדת חורש
או בונה) שהתורה אסרה, אבל אינו עושה לאותו צורך כעין שהיו צריכין לה במשכן.
את הפעולה החומרית עשה. יש חור באדמה בדיוק כפי שהיה אילו היה צריך לגומא
לגעוץ בה או לדבר אחר¹⁵.

רבי יהודה מחייב! אבל רבי שמעון פוטר, כי לא התכוין לאותה מטרה שהתורה
אסרה. אין להתייחס לפעולה החומרית בלי כוונה.

והנה עוד שם בהלכות שבת, אמנם במישור איסורי דרבנן¹⁶. דתניא, רבי שמעון
אומר: גורר אדם מטה כסא ופספס, ומלכד שלא יתכוין לעשות חריץ¹⁷. אם אינו
מתכוין, מותר לכתחילה! ורבי יהודה אוסר. גם אם אינו מתכוין, שמא יעשה חריץ.
שוב אותה מחלוקת, הפעולה לבד אסורה או רק עם מחשבה וכוונה.

אם נבדוק עוד, נראה שלא רק בהלכות פסח ושבת חולקים ר"י ור"ש; אלא
באינו מתכוין של כל התורה כולה. בסוגיית הגאיה הבאה לאדם בעל כרחו¹⁸ תולה
הגמרא דין הגאיה מקודש¹⁹, מאבדה²⁰, ומכלאים²¹ באותה מחלוקת. המשנה²²
מביאה מחלוקת זו בענין הטלת מום בבכור. הגמרא²³ מעמידה את המשנה "גזיר
חופף ומפספס, אבל לא סורק" כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר; אבל לרבי
יהודה אסור²⁴.

